

Sy-li spēwał,
Pilnje džélať,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Prez spar měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spēwaš,
Swěrnje džélaš
Wšědny dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ći khmana
Žiwność je;
Ziwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!
F.

↳ Sserbske uzjedzelske lopjeno. ↳

Wudawa šo kóždu šobotu w Smolerjez tnihičisłežeńni w Budyschinje a je tam ša šchwórtlětnu pschedptatu 40 pj. dostacž

Seragešma.

2. Kor. 11, 21—30.

Rajch Knjes a Šbóžnik běše ponižnosćej šam. Kaž šo prubi njebjeskeho šlónza rano čzišće šbehaju a šo bješe wscheho ropota na našče wokna lěhaju a psches nje do jstwy šwěćza a žyłu jstwu roškwětla a šhrěja, abo kaž plódný mihy desčež j waša j mřóče- low na semju pada a wscho, sčtož je na semji žiwe, j noweji mozu wuhotuje, runje tak šhodžesche tež něhdy tón Knjes mihy a po- nižny k ludžom, šo by k nim njebjeske šwětko a mozy wěčneho žiwjenja nošyl. „Wšmicež na šo mój špischaj a wukńeže wote- ninje, dokelž ja čziščeje myšle šym a j wutrobu pokorný“, tak praji wón šam wo šebi. Tutu jeho ponižnosćej šebi pak wot njeho ničtó bóle wothladať njeje, hač šwj. Pawoł. Šdyž jeho něhdže wosnamjenjeného widžimy, džerži wón drje mjecž w ru- komaj, mjecž Božeho šłowa. Wón wschať je tutu brón j mozu a wustojnosćju trjebať. Žadny japoschtol njeje telko přědował a telko listow pišať, kaž wón. Tola j tym šamym šamšnym pra- wóm mohli jemu na šłowu wěnz ponižnosćeže stajiež. Kať je šo tola runje wón pokorjať! „Mjes hrěšnikami šym ja tón přěni“, tak šwědčzi šam wo šebi. A komu njeby jeho krasne šłowo snate bylo: „Ja šym najmjějšči mjes japoschtolami, kiž hódny njejšym, šo mi japoschtol rěkađu, teho dla, šo tu gmejnu Božu pschěježehať šym?“

Wšchón ponižny štupa wón tež w džentšnim tekseže psched- naš. Wón drje je wulki we šwojim džěle ša bratrow, wjetšči w lubosćej k nim, ale štoro najwjetšči w ponižnosćej psched Bo- hom a čšłowjekami.

1. Šwj. Pawoł je wulki we šwojim džěle ša šwojich bratrow.

Šdyž jchtó na kónzu šwojeho žiwjenja na šwój pucž wróčežo hlada, šdopomnja šo po něčim na wschě šwoje wažnišče poděń- džjenja. Žene po druhim psched njeho štupa a jeho štrowja, šwěćzela abo tež šrudža, ša tym hač je šo šadžeržať. Škóždy pak wě wjele khwaliež wo lubosćej šwojeju starščeju, šwojich bratrow a šotrow k njemu, a sčtož wo tym čziščeje ničžo njeby šhoniť byl, tón by šo šwětzju runať, kiž je haľle w pošdnej našymje wuroštk a ničžo wot nalětneje krasnosćeje šhoniła njeje, ale bu bóršy po šwojim šejdženju se šymnym šněhom wodžeta. Škóždy pak tež něšchto powjedacž wě wo šwojich prózowanjach a wo šwojim džěle. Tola jchtó by wo tym telko rěčecž mohť kaž šwjaty Pawoł. „Na čžož je šchto šhrobšy, na to šym tež ja šhrobšy. Woni šu šhryštuškwowi šlužobnižy, ja šym drje wjazy. Ja šym šo wjazy prózowať. Ššym w próžy a džěle byl a we wjele wachowanju. Ja budu wschědnje nadděhowany a na mni leži wschědna sta- rosćej ša wschě žyrkwoje.“ Tak pišče šwj. Pawoł šam wo šebi. Škelko domow je wón pošhodžil! Na škelko pucžach šu pódusche jeho nohow štale, w škelko městach je přědował a škelko listow pišať! Šchtožkuli by šo na njeho wobrocžil, by trošchtowany wot njeho šchol! A hđžez bu žana nowa wošada šaložena, dha ležesche ta jemu na starosćej a žadašče a šherjesche jeho radu! A jako je na pošledku w Romje w jastwoje ležať, hať šamo jako šu jeho k šmjereži wjedli, šu jeho modlitwy k wschěm kšchěježi- janam, kóždemu do jeho doma, šhodžile a šu wschěch na šwojeji njewidomnej ružy wsake a jich psched Boha nješle, šo by tón na nich kěžšowať, jich šylubch we wěrije čžiniť a jich škóncžnje j hmady do šwojeho njebjeskeho raja wsak. Šaj, bóle hač šawo-

lej njepraczi wěsze nitomu Wójjajšowe šlowo: Najše žiwjenje traje 70 lět, a hdyž wyšofo pschidže, je 80 lět, a hdyž je krašne bylo, je próza a šchidwa byla. Praj, šcho je porno tutemu Pawolej twoje džělo a wošebje twoje džělo sa twojich bratrow! Pschetž něchtóškul wšchał drje šo hiščeže na šwój wužitt prózuje a šam sa šo daloko a wobčežne pucže čžini a šo spróžny lěha — ale to, šchož k bližšeho šbožu čžini, njeje ani rěčow hódne. Šwj. Pawol pač bē wulki we šwojim džěle sa bratrow..

2. A hiščeže wjetšchi w lubošči k nim. Wěsch, šcho lubošč je? Lubošč šo runa šchčžpenemu, plódnemu šchtomej w šahrodže. Tón tam steji a dawa na šo šymnemu šněhej padacz a do šo šylnym wiohoram storkacz. We šwojim čžaku pač ma tola šwoje plódy a ludžo šchčžipaju je a wošchewujuja šo s nimi. Tajki šchtom nješe šwoje plódy lěto wot lěta, hacž je napošledku jeho móž pschetřebana, šo šahinje. Šafo tajki šylny, plódný šchtom steji šwj. Pawol w šahrodže šchescžijanskeje žyrtwoje. Šaj wiohory najwjetšich pschescžehanjow do njeho storkaju, lodojty šněh čžěžkich strachoscžow na njeho pada — wón pač tam steji a šfuži bjes satorhnjenja šwojim bratram, hacž bēchu napošledku tež jeho možy šwutřebane. Wón šwē šwēdčžicž: „Ša šym huščžičho w jaštwach, hušto w šmjertnyh nusch był. Ša šym tšī króčž šchwifany, junu šamjenjowany, tšī króčž je šo mi na mořju kóžž wostamala. Nóz a džēit šym šo we hlubinje próžowal.“ A čžehodla to wšcho? Ach, wón móžeshe jako widženy muž we wyšokej radže w Jerusalemlje šydacž, w krašnym hrodže bydlíčž, čžescženy wot wyšofoch a niškich, jedyn mjēs přēniti w Jerusalemlje. A wěsze drje je šo tež tu a tam stało, šo je wón, hdyž bē póhanam a židam se wšchey luboščju wěčžne šbože přēdowal, a woni bēchu jeho sa to hanili a pschescžehali, tehdy by wječžor štyššny a kaž šawutlenty šwoju mucžnu šlowu na šahšwōt položil, a nětko šjewi šo jemu jeho rjany štaršchifski ddm, w kotrymž bē šo jako wošebny židowški młodženz derje mēł, a psched nim stejachu w duchu jeho něhduschy farisejšy bohacžy pschecželjo, a jemu bē, jako bychu jeho k šebi do šwojeho šboža wabili a jemu kivali — ale wón je šo tajkim wobšufowazym myšlam s mozu wuwinył a je wostał we šwojich čžerčpenjach, w nich psches štohy rječžas džeržany. Ale šcho bē tutón rječžas, kžž jeho k bratram a na šchescžijanske wošady pinašche a jemu próžu a strachi sa bratrow wopuschčžicž njeda? Šo bē jeho horža lubošč k bratram. W tutej lubošči je šo psches rēti a mořja wosyl, je šo po kóžžym bratsje horjebrał, a hdyž je koho šlabeho we wěrije widžal, je šo k njemu šhilal a je jeho šbēhal a wobtwjerdžowal, a hdyž je koho pohoršchowaneho widžal, je šo w hñewje palil a jemu na pomoz šhwatal. W tutej lubošči je šfóncžnje šwoju šlowu pod šatowy wótry mjecz položil, a jeho pschelata krej je hiščeže k njebjju wotala: O, wulka bē lubošč šwj. Pawola k bratram!

Tež ty mašch tyh šwojich lubo. By s nimi bjes lubošče bydlit, by twój dom čžmowy wostał; runjež by w nim wošnow wjazy hacž murje bylo, by twój dom šymna jama byl, a hdy by woheł na něšče ženje njewušchol. A twoja lubošč je tež wopornitwa. Ale hdyž šy wjele sa nich čžinił a někotry čžěžki pucž sa nich šchol a hdyž šy jim někotru dobru radu dał, njeje teho, šchož šy sa nich šfómdžil, hiščeže wjele wjazy? Ach, našcha lubošč je šlabý čženki, šeršawy rječžas, kžž hñew tač hušto natorhnje, kžž hrēch tač hušto rostornje. Pschetoch hdyž drje tež twoja lubošč k twójim domjazy a dalschim bližšchim tač daloko došaha, šo jich našchčžič a drascžič, je tež pschezo šylna doščž, šo jich se ščžerpliwosčju šnješch, abo wošebje, šo šo s luboščju k nim k Božemu šlowu a domej džeržič, šo šo s luboščju k nim hrosnyh šlowow a hrosnyh hrēchow, wopiktwa, hracž, nje-póčžiwosče a druhich wostajič? O, něhožžkuli junu Wóh

na jeho bližšeho pokaja a k njemu rjetnje: Lubowacz jeho dnyrbjeshe a hidžil jeho šy, dokelž čži móžno njebē, šo jeho dla hrēchow wostajicž a w pobožnym žiwjenju rchodžicž; w Božim raju, hdyž šo šwětko lubošče šwēčži, teho dla sa tebe žane mēštno njeje. Šwjaty Pawol pač bē wjetšchi w lubošči.

3. Ale škoro najwjetšchi w ponižnosčži psched Bohom a čžlowjekami.

„Woni šu šebrejšy, ja tež. Woni šu šraelsšy, ja tež. Woni šu Abrahamowe šymjo, ja tež.“ Wón bē wšchal jedyn s najprēnšich šwojeho luda. Wulka duchowna wobdarjenosč debjeshe jeho. Někotryžkuli je se šawisčju na njeho hladał — a tola, tutón šylny rycčēł ponižuje šo a rjetnje: „Dyrbju=li ja šo šhwalicž, čžju šo šwojeje šlabošče šhwalicž!“ Šo rēka s druhimi šlowami: „Šchož šym wšcho čžinił a došonjal, to nješšym ja byl. Šon Anjes je to pschese mnje čžinił. Jeho móž je we mni šlabym móžna byka. Wšcha čžesčž šluscha Bohu šamemu!“ Tajki ponižny je wón džēlal, tajki ponižny ie šfóncžuje se šwěta šchol, ponižny psched ludžimi a ponižny psched Bohom. Ale Wóh bēšhe k njemu hižo dužy na pucžu a nješeshe jemu krónu žiwjenja a tu ponižny Pawol widžeshe a duž wysšashe: Na to je mi wotpoložena króna teje prawdosče! Šchož šo šam ponižuje, budže powyšcheny!

Duž ponižujmy šo tež my; a šmy-li we šwojim žiwjenju wopravdže šcho došonjeli, dha nječamy šo teho psched ludžimi šhwalicž — wšcha tajka šhwalba by šta byla — nječamy šebi wošebje psched Bohom na to něšcho wjedžicž, jako bychmy nětko něšcho prawa na jeho hnadu mēli — ale čžzemy šo, kaž psched ludžimi, tač wošebjepšched Bohom ponižowacz. „Ša šym šhudy, hubjenty, ale pokutny hrēšchik“, to budž našche wušnacže, tač hušto hacž psched njeho w Božim domje abo domach s modlitwu šupiny; to budž našche wušnacže, hdyž junu k njemu domoj počžejnjemy. A sa tajkeho njebudža njebieske wrota pschecžēne. Šamjei.

Šchescžjanste rycčēštwó.

— 2. list na Korinth. 11, 21—30. —

Šlóbž: Tyh šchescžjanow šnutškwona wěra šo šwēčži rc.

Nam špodžiwny wobras šo psched wocži štaja;

šhaj! Anjesowy japoschotł šhwali šo šam. —

Šchož šlowa nam wotrocžka Božeho praja,

pač prawda je; šchpihel je jašny wón nam

je rycčēštwó šwjate

sa wopišmo date

nam k šchescžjanam na čžeri k njebjekam tudy,

hdžēž wšchelaše strachi nam hroža a šludy.

Šo nječesčži, jako by wobškabnył, rēčži,

a na čžož šo šhrobola, šhrobly je šam.

Šoh' mjeno šo jašnišcho, hacž druhe, šwēčži;

wšchēm s wopišmom šwērnny je šklužobnikam;

Wēł wjazy wón próžy

je wodnjo a w nožy

a huščžičho w jaštwach je šchwifany pobyl,

pač se šmjertnyh bēdow šač' šwobodu došyl.

Pschi strachach a štarosčžach mužny a štrošchtny

mēł pschewinyčž wjele je nješchecželow;

po dróhach a na mořju čžahajo šlóschtny

wón w možy je wudžeržecž Anjesowej mohč;

šlóbž, lacžnosč a šyma

joh' w poježenju jima;
tež staroseč sa zyrkej joh' nabběha wšchědna,
pať w lubosczi hori ƚo, hdyž je czěť bědna.

Tať nudy a žaloscze tyščite jeho
ƚu wšchelať; tola sčkit Boži je křyh
sa wotrocžka ƚwěrnoh' a njesprózniveho
přchi bědženjach njewšchědných wobstajny byl.
Hdyž pohóršchowali
ƚu ƚlabých, jom' pali
ƚo w ptomjenjach luboscze wutroba ƚwěrna,
a duscha joh' tyščna we Knjesu je měrna.

Hdyž křwalicž ƚo dyrbi, ƚo ƚlaboscze křwali,
přchi dobyčzách ponižny sawostawa;
na wotstarju žiwjenja jeho ƚo pali
džat, křwalba, czěseč Boža, a jeho je mřba
džě Knjesowa hnada;
na Knjesa wšchaf hlada
wón ryczeť a dobywat w bědženju ƚwójatny,
nam křchěsečjanam wot Boha na ƚwěcže datny. —

M. U.

Wo njebju a heli.

Wot Leandera.

Běšče pať w tym čzařu, hdyž je semja najrjeńšcha ƚo lu-
džom najmjenje wumrjecz chze, pšchetož bós hižo křžesješče a róže
mějachu toľte pupki: tehdy džěšchtaj dwaj pucžowarjej po nje-
bjeskej dróšy: křudy a bohaty. Běšchtaj na semi blisťo ƚebje na tej
kamej dróšy bydliloj, bohaty we wulkim, křařnym domje a
křudy w malej křěžy. Dofelž pať ƚmijercz žaneho rosdžěla nje-
czini, běšče ƚo staťo, so wobaj w tej kamej hodžinje wumrješchtaj.

Duž běšchtaj ƚo na njebjeskej dróšy tež sařy setkaloj, a džěšch-
taj mjelcžo jedyn přchi druhim.

Tola droha bu nahliča, a bohaty ƚo pucža bórřy ƚmijercz
jara nabu, pšchetož běšče toľsty a jachlaty a we ƚwójim zřym
žiwjenju njeběšče hiščče tak daloko šchol. Tať ƚo sta, so běšče
křudy bórřy daloko do přědka a so přěni k njebjeskim wrotam
dóndže; dofelž pať ƚebi njeswěri salkapacz, ƚydnny ƚo czicho pšchod
wrotami, ƚebi myřlo: „Chzu na bohateho czakacz, ƚnano tón
salkapa.“

ƚo dolhej křwili dóndže tež bohaty a jaťo pytny, so běchu
wrota sawrjene a so je ničto hnydom njewotewri, sapocža
móžnje wo wrota tořhacz a s pjaščzu do nič bicž. Duž ƚwójaty
Pěťr křwatnje pšchiběža, wrota wotewri, na wobaju pohladny a
k bohatemu džesče: „To ƚy wěcže ty byl, kiž njemóžješče docža-
facž. Bych ƚebi myřliť, so ƚo tu njetrjebať tať wupjeracz
wjele mudreho wo tebe tu horjekach runje njeřym křyřchaf,
tať dolho kaž ƚy na semi žimy byl.“

Duž ƚo bohaty trochu naboja. Šwójaty Pěťr pať ƚo dale
wo njeho njestarješče, ale pořkiczi křudemu ƚwójmu ruky, so
mohť lóžo stanycz a praji potom: „Pójtaj wobaj nuts do
czakarnje, wšchitko druhe ƚo namafa!“

A njeběchu to sawěščze hiščče njebježa, hdyž něťko sastu-
přchtaj, ale jenož wulka šchěrofa hala s mnohimi sawrjenymi du-
rjemi a s kawkami po sečenach.

„Něťko tu wodychitaj“, Pěťr dale praji, „a czakajtaj, hacž
ƚo wrócju; ale wužitaj ƚwój czas derje; pšchetož dyrbitaj ƚebi
mjěš tym pšchemyřlicž, kať ƚo tu horjekach mēcz chzetaj. Róždy
směje ƚo zřle tať, kať ƚebi to ƚam pšchěje. Těhodla rořmyřlitaj
ƚebi wšchitko, njesabudžtaj ničžo, pšchetož potom je pšče posdže.“

To prajiwjchi wotěndže. ƚo dolhej křwili ƚo wrócziwjchi ƚo
jeju woprascha, hacž staj ƚebi pšchemyřlikoj a tajke žiwjenje ƚebi
we wěcznosczu pšchějetaj. Duž bohaty hnydom s kawki šcoci a
praji, so chze wulki šloty hród mēcz, tajki rjany, kajkiž žadny
křěžor nima a wšchědnje najrjeńšču jědž. Rano šchokoladu a
jedyn džěň po druhim czelazu pjećěň s jabukowej muřu a
w mlóžy rajř s pjećěnyimi křobakami a potom czertwenu hej-
duščku. To ƚu jeho najlubšče jědže. A wječor kóždy džěň něščto
druhe. Talc pať ƚebi pšchěje tajki prawy rjany džědowy stol
s wobloženjomaj a selenožidžany župan a tež nowiny nočžyř Pěťr
sahycz, so by tola šhonil, šchto ƚo na ƚwěcže stanje.

Duž Pěťr ƚobuželnje na njeho pohladny, dolho mjelcziwšchi
šćoncziwe rjekny: „A dale ƚebi ničžo njespšchěješč?“ — „O hař
wšchaf“, bohaty hnydom sawoľa, pjenješ, wšchitke pinzy poľne
pjenješ, telko, so je nihdy njedolicžu!“

„To ƚo czi wšchitko dostanje“, wotmolwi Pěťr, „pój so
mnu!“ A wotewri jene tyč wjele durjow a wjedžesče bo-
hateho do křařneho štoteho hroda. Tam běšče wšchitko tať, kať
běšče ƚebi to bohaty pšchaf. Hdyž běšče jemu wšchitko pokasať,
sařo wotěndže a ƚuny pšchod hrodowe wrota wulki seľsny samť.
Bohatty pať wobľekny ƚo ƚwój selenožidžany župan, ƚydnny ƚo
do džědoweho stoľa, jědžesče a pijesče a hdyž běšče ƚo najědł, czě-
tasče we ƚwójich nowinach. A wšchědnje džěšče ras do pinzy
a wophladowasče ƚebi ƚwoje pjenješ.

A dwazyczi abo pokřta lět sańdže a sařy poľ sta, so běšče
jič to sto ale to je jenož dwón wěcznoscz — duž běšče ƚo bohatty
ƚwójeho křařneho štoteho hroda tať nabyť, so móžesče tu ľědma
wutracž. „Čelaza pjećěň a pjećěne křobakny ƚo tež džěň a
bóle pohubješča“, tať wón škoržesče, „móžu je ľědma hiščče
jěšć!“ Ale to njeběšče wěrnó. Běšče ƚo jič jenož najědł.

„A nowiny hižo dawno wjazny njeczitam“, je mi zřle wšcho jeno,
šchto ƚo na semi podawa. Mjesnaju wšchaf žaneho jenicžkeho
człowjeka wjazny. Moji snacz ƚu hižo dawno wšchitny wumrjeli.
Ludžo, kiž maja něťko živi byč, taťke hľuposczže žuja, so ƚo mi we
hľowje wjerczi, hdyž to czitam.“ Potom mjelcžesče a šwasče;
pšchetož běšče jemu ƚmijercz jara wostudlo, a po křwili prajesče:

„S mojimi pjenješami tež ničžo sapocžez njewěm. A czomu
je po prawom mam? Tu ƚebi tola ničžo kupicz njemóžu. Kať
jenož móžach tajki hľupy byč, ƚebi pjenješ w njebjeskach pšchěč.“

Wotewri wofno, ale hacž runje běšče wšchudžom w hro-
dže ƚwětko doscz, běšče tola wonka toľta czma, tajka czma, so
njemohť ruky pšchod woczomaj spósnacz, czma czorna kať křmas,
wodnjo a w nožy, ľěto wot ľěta a wonkach běšče czicho kať na
křchowje. Duž wofno sařy samkny a ƚydnny ƚo na ƚwój džědo-
wy stol; a wšchědnje ras abo dwaj rasaj staný a won pohladny.
Ale pšchězo běšče hiščče tať. A pšchězo rano šchokoladu a pšchi-
poldnju jedyn džěň po druhim czelazu pjećěň s jabukowej muřu
a w mlóžy rjař s pjećěnyimi křobakami a potom czertwenu hej-
duščku; pšchězo sařy, pšchězo sařy, jedyn džěň kať tón drugi.

(Přchichodnje dale.)

Hodowne šchtomy.

Šelko ƚebi myřliť, so ƚo w Němřkej kóžde ľěto hodownych
šchtomow trjeba? Na 12 milionow! Bychu-li te wšchitke do
jeneho ľěša sestajane byľe, by to něhdže 8860 kóřzow abo 9600
jutrow byľo; bychuli te wšchitke řadžane byľe po jenej řmuřy, je-
dyn sa druhim, by tuta licžba dořahala, wot Barlina k połodnju
pšchěs zřlu Němřku, Awřtrřku, Štalřku, pšchěs zřlu Afriku hacž
do Kapřtadt a pšchěs Křastadt hiščče 200 kilometrow dale na
morjo won. Róždy šchtomil s tuteje wulkeje řřly pať pšchipo-
wjeda to hodowne ewangelijon: „Čěseč budž Bohu we wřřkosczi,

měr na jeni a cłowjekam dobre spodobanje" a ju žiwětojo teje lubožeje, kotraž jo cłowjekam a mjes cłowjekami stawa. (Po Bramborškim Zažnitu.)

Š bliska a š daloka.

Kšěžorowy narodny džej je jo žaidženu njedzela we zřym nēmškim kraju žiwjezil, niz j wulkotymni šwonotymni šwja-wočnosjećemi, ač jo wójny dla žamo rošymni. Nafch lubowany kšěžor běše žam wo to prošyl, so by jo wót wulkich žiwjatocž- nosězow wothladało a so by jo w škulach a Božich domach j dobroproščenjom na njeho spominalo. To je jo stalo. Wulke czežke rošbudženja žu, psched kotrymž kšěžor steji, kiž žu wulzy wažne ja wulhód tuteje wójny, kaž ja pschichod našeho wótz-neho kraja. Duž žmy na jeho narodnym dnju dobroproščenja ja njeho cžinili, kaž ma to kóždy žiwěny kšesecžan wšchědne cžinicz po šlowje žwj. japoschtola Pawola. „Ja napominam, so by pschede wšchěmi wězami jo stala prošwa, modlitwa, dobro- proščenje a džakowanje ja wšchitkich cłowjekow, ja kralow a ja wšchěch wječchow, so bychmy pokojne a cžiche žiwjenje wjesčž móhli we wšchej bohabožeči a póžežiwječi.“

Hdy by kóždy žebi žwojich pschisřuschnosězow pschecžiwó wótznemu kraje wědomny byl, dha by wólba we Budyškim wo- křeju hinaf wupadnyła. Wšchělich rošhorženjom dla nētež- jichich hospodařšich wobstejnoscžow je drje jich wjele pohnuło, demokratu wukwolicz. Tón pak wěčeje nētežišche wobstejnoscže njebudže wotštronicz a šepsche nam wobradžicz móž.

— Sa kóždeho žiwěneho kšesecžana rěka, žobusřutkowacž k derjemecžu wótznego kraja. To tež žebi našch kšěžor pscheje. Wón je wjchščenmu dwóřskemu předarjeji D. dr. Drwandereji šlědowazu depeřchu póšřat :

„Wam a generalšuperintendentam žo j wutrobu džakuju, ja žiwěne šbožopšecžža k mojemu narodnemu dnjej, j kotrymž seže Wy mje we njeje duchownych a wošadow naščeje krajneje žyršwje šwoješelit. Š hlubokeji džakownoscžu špominam na tutym dnju na wulke šřutki Bože na našchim ludu, kiž je našchim khor- hojam wušpěch špožčil, wo kotrychž budža našche šřawišny hacž do dalokeho pschichoda powjedacž, kiž je wjele šřawosčžow šahnał a pschi wšchej nušy a wšchěm tradanju tež we domišnje hnadnje pschepomhał. Ja mam wěšte doměrjenje, so budže našcha ewangelišta žyršej, kotrež pschisřusšecž a kotrež žiwěne džělo špěchowacž mi wot mojich wótžow namrěta wutrobna na- ležnosčž je, mi po dobyčeřšy šřoncženej wójnje pomhačž, we měrnym próžowanju j druhimi žyršwjami, rany šahojicz, tych, kiž žebi napschecžiwó steja, wujednacž a nafch lud psche wšchitke napschecžiwosčeje we šahorženym nješebicžnym podacžu na šřo- madny wótžny kraj šjednocžicz a pošylnicž. Moje wošebite džě- bracže žluscha tym wulkim nadawškam, kotrež budža twar žwójbnego žiwjenja a wocžehnjenja bohabojašneje šřoweje, wótžow hódneje mlodoščeje kaž šřatej tak žyršwi šteječž.“

Š Butež. Njedawno žmy tu nowy želešny šřol ja šwony šřajili a tón jedyn šwón, kotryž hiščeje mamy, po nowym wa- šchnju powěšwšli, tak so jo pornjo přjedy wjele šěpe a šřmani- šcho šwoni. Po tutym nowym wašchnju budže pschichodnje móžno, so jo wšchě ři šwony, kotrež, da-li Báh, bórřy w horžo- žadany měrje došřanjeny, wot jenož jeneje wošoby šwonja. Nafch dotalny wulki šwón, kotryž hiščeje mamy, je 14 zentnarjom czežki; wón budže pschichodnje řřeni; wulki budže wošoko 32 zentnarjom a mašy 9 zentnarjom czežki, ale wšchě ři šwonicz, budže ja jeneho muža móžno, a to hiščeje j lóhkej próžu.

Do Břesta Litewšeho žu jo našchi nēmžy a šwjařřařžy ša- pšřanzu šažo wrócžili, so bychu tam wo měrje dale jednali. Š tež šapšřanz ruskeje wjchnosčeje w Bětrogradže, Třozki, je jo do Břesta Litewšeho na pučž podal. Duž je j najmješšcha tuta bo- joščž, so jo Třozki wjazy njewrócži, nimo; pak njeje ta bojoščž, so Třozki žam měrjednanje hiščeje šřašy; pschetož te šřowa, j kotrymž je wón j Bětrograda wotřěl, njeřžu jara na měr po- dobne. Š BřestjuLitewškim budže nēřž tež wošebje j Ukrajinu dale jednane, a hdyž tež niz bórřy, ras pak tola jo dojednaja; pschetož w Ruskej žamej žu jo wobstejnoscže pohubješšchite, wojuja tam tola wójřka j Bětrograda j ukrajššimi wójřkami a šažo ukrajšše wotdželenja j rumunššimi a žnadž hewaf druge j druhimi. Š našchimi wójřkami pak njebudža ženje wjazy wojomacž chžyčž. Že tola nawjedowacž jeneho wotdželenja, kotryž tam nēhđže pschi rězy Břutu wojuje, našche wójřko wo pomoz prošyl, wošebje wo šanony, do cžehož wěšo, našchi wjednižy šwolili njeřžu. Tak na raiřšchim boku.

Na wječžorowym a pošodniřšchim boku je jo šažo kšětro řřelaso; k nješpšecželam tutych šřon pak je jo tež rěčžalo j Barřina a j Wina, j Wina wošebje tež hacž do Ameriki won. Hacž pak Amerika a hacž cži drušy teje wotmošwy daja, kotraž jo wocž- kuje, je j najmješšcha jara dwěšomne. Nafchi nješpšecželjo k wječžoru a j nimi tež Šřalska žu po wšchěm šřacžu tak czežko žšyřchazy, so jenož rěčž šřanonow dorošymja. Š tu je nadžija, so ju nēřko tež šřoncžnje dorošymja, wošebje tež tehodla, dořelž te nješpšecželšše a nješpšecželam žšuschaze šódže, kotrež drje j pschi- šřawow wujedžechu na wyššok morjo, do drugeho pschisřtawu pak njedodžechu, ale wot našchich U-cžolnow podmurjene buch, nješpšecželam žodk a móšchē pschezo prošdnisřchu a prošdnisřču cžinja. Duž tak wšřtawu wěšta nadžija na měr; duž wšřtawajmy tež my w tutej nadžiji jo špuschecžejo na Boha. —

Lutherowe šřowa.

124.

Nadutoščž wšchitke wěžy šřašy.

125

Šchřož je j duchom řřudoby cžiwšowanu, tón žo na najwšchšche na řěžžbu bječ a hladaž, so njeby žam byl.

126

Evangeliš k niřšonu nješpšindže, kiž ma wšcheho doščž a dobre dny wužiwa, ale jeno k tyřšnym žiwědomnjam, kiž hřód czeřpja a maju lačžnu dušchu, kotraž tajke třoščtne přředowanje rad žšyřchi.

127.

Hdyž Šřřyřřuš rěčži, mašch žebi wobej wušchi cžisčezicz.

128.

Š Božim mjenje, my žmy žebi na teho muža Šřřyřřuš- řřušča, Božeho řřyna, šřawžili, tón naš šawěčeje nješpšecžiči. Na- šche cžělo a žiwjenje na nim steji; hđž wón wšřtanje, tam tež my wšřtanjeny; hewaf ničžo nješwēm, na cžož mohł jo špuschecžezč.

J. K.

Zamolwity redaktor: faraf Wyrgač w Nosačicach.

Soburedaktor: faraf Mrózak we Łupoji.

Čisčef a nakřadnik: M. Smolef.